

בסיעתא דשמיא

מח.

ריאה הסמוכה לדופן אין חוששין לה העלתה צמחים חוששים לה.

בפשוטו כיון שכל בסוגיין במה יותר מסתבר לתלות את הסירכא בקנב בדופן או בנקב בריאה, א"כ אם חיה יותר מ"ב חודש לכו"ע לא תהא טריפה, ומשום שאין זה שודאי הוי מהריאה אלא שמשסבר טפי שהוי מהריאה, וא"כ אם יש לנו ראייה שאין זה מהריאה = שהרי חיה יותר מיב"ח, ממילא לכו"ע תלינן שאין זה מהריאה.

ויש להוסיף שלשון הגמרא "חוששין לה" ומשמע שאף להך מ"ד שתלינן שהנקב מהריאה אין זה ודאי אלא ספק, ורק שמשפך חוששים, ועיין.

ריאה שניקבה ודופן סותמתה כשרה.

הנה הך דינא חזינן בדוכתי טובא בפירקין שאם יש נקב מיהו יש דבר אחר שסותם את הנקב ממילא אינה טריפה, ויל"ע דבשלמא אי נימא שהגדרת טריפה ענינה בהמה שהולכת למות, א"כ מצינן למימר שאם נסתם הנקב בהמה לא מתה, מיהו אי נימא שהגדרת טריפה היינו בהמה שיש בה חסרון וכמבואר ברש"י (לעיל לו:): א"כ מאי מהני מה שהדופן סותמת את הנקב, סוף סוף הבהמה חסרה ומאי טעמא לא תהא טריפה, ועיין.

דכי אתו לקמיה דרבי יוחנן משדר לה לקמיה דרבי יהודה בריה דרבי שמעון דמורי ביה להתירא וליה לא סבירא ליה.

א. ידוע נידון האחרונים האם אדם שסובר שדבר אסור יכול להכשיל בזה אדם אחר שסובר שהדבר מותר או שיש בזה לפני עור¹.

ולכאורה מסוגיין מוכח שהדבר מותר, שהרי רבי יוחנן ס"ל שהדבר אסור, ואפ"ה שלח בני אדם שישאלו את הרב המתיר ויסמכו על פיו, ומבואר להדיא דשרי כהאי גונא ואין בזה חשש לפני עור [ויל"ע מאי טעמא].

ב. ומצינן לדחות שהכא רבי יוחנן גופיה ס"ל שהדבר אסור מספק ולא בודאי, ומשום הכי שרי לשלוח אותם לרב אחר שיתיר, מיהו יל"ע בהך סברא דאם יש בזה איסור לפני עור מה לי ספק מה לי ודאי, ועיין.

עוד יל"ע דפשטות הדברים נראה שרבי יוחנן ס"ל שהדבר אסור, מיהו לא הורה כן כיון שלא גמיר לה מרבו (לשון רש"י) ומשמע שאין זה רק ספק איסור אלא ודאי איסור, ועיין.

מח:

והכא בהא קמיפלגי מר סבר סמפונא נקט ואתאי ומר סבר נקובי נקיב ואתאי.

העולם דן מאי טעמא לא נבדוק מה יותר קרוב לריאה האם הכרס או הקנה, וממילא נכריע שאתא מהקרוב מדין קרוב קודם [וכעיי"ז קאמר הש"ס בב"ב כג. לענין דם שנמצא בפרודזור ויש נידון האם בא מהעליה או מהרחם], ועיין.

אין אומרים בטריפות זו דומה לזו שהרי חתוכה מכאן וחיה וחותרה מכאן ומתה.

משמעות הגמרא נראה להדיא שהגדרת טריפה תלוי האם הבהמה חיה או מתה, ולא האם יש בזה חסרון או לא, וצ"ע לרש"י (לעיל לו:): שיעקר דינא דטריפה מתייחס לכך שיש חסרון ולא לכך שהולכת למות.

מט.

כשהוא אומר ואני אברכם הוי אומר כהנים מברכים לישראל והקב"ה מברך לכהנים וכו'.

¹ והנפק"מ המצויה ליתן לאדם שפותח בקבוקים בשבת לפתוח בקבוק, אפילו שאנן קי"ל שהדבר אסור.

גן הדסים

<p>חבורת הלכה "עטרת שמואל ולאה" לע"נ ה"ג שמואל ולאה וליינר ז"ל והתורה שמואל ליינר ז"ל</p>	<p>חבורת דף היומי "חבורת השותפים"</p>	<p>חבורת מסכתות ש"ס "תורת מאיר" לע"נ הרב ר' מאיר שאר נבדוק ז"ל</p>	<p>חבורת דף היומי "תורה שלמה" לע"נ הרב ר' שלמה ז"ל ונחם מנחם ז"ל</p>	<p>חבורת הלכה "תורת שלמה זלמן" לע"נ הרב ר' שלמה זלמן ז"ל</p>	<p>חבורת דף היומי "חבורת השותפים" חבורת דף היומי בהלכה "חזון יקותיאל" לע"נ הרב ר' יקותיאל ז"ל</p>	<p>חבורת מסכתות הש"ס "עליית אליהו" לע"נ הרב ר' אליהו ז"ל ג' רבנן ו' רבנן נשפטיק פליגי</p>	<p>חבורת ל"ב הפץ בבית המדרש קהילת קצות החושן</p>
---	---	---	--	---	--	---	--

א. בפשוטו יש בסוגיין ב' מחלוקות חדא מנא ילפינן ברכה לכהנים האם מ"ואני אברכם" או מ"ואברכה מברכך", ותו האם הכהנים מברכים את ישראל או שהקב"ה מברך את ישראל.

ב. ולכאורה אין שום נפק"מ בהנך ב' מחלוקות למעשה, והוי רק מחלוקת לענין הברכה מי מתברך.

מיהו יש לדון שיש נפק"מ בן ר"י לר"ע האם עדיף ללכת למנין שיש בו הרבה כהנים מברכים ולא למנין שיש בו מעט כהנים המברכים, דאם נימא שהכהנים מברכים א"כ פשיטא שאם יש הרבה יותר כהנים ממילא יש יותר ברכה, שהרי הכהנים הם מברכים, וכל כהן וכהן שמברך יש עוד ברכה, מיהו אם הקב"ה מברך לכאורה מה לי אם יש מאה כהנים מה לי אם יש כהן אחד, והרי מ"מ הקב"ה מברך, ולא נראה שאם יש מאה כהנים שמברכים ממילא הקב"ה מברך מאה פעמים, ועיין.

ברכה לכהנים מנא ליה מואברכה מברכך.

א. לפי"ז לכאורה הכהנים כלל לא מתברכים "בברכת כהנים" ובסגולתיה ומעלותיה, והם מתברכים ברכה בעלמא כמו כל אדם שמברך את חבירו שמתברך מקרא ד"ואברכה מברכך" [ועיין בתוס' שכתבו שאף נכרי שמברך את ישראל מתברך בהא].

ויל"ע דלכאורה לפי"ז יש ענין לכהנים ללכת לשמוע ברכת כהנים מכהן אחר, כדי להתברך ב"ברכת כהנים" וכמו שישראל מתברך בברכת כהנים הכי נמי כהן שישמע ברכת כהנים מתברך בהא, וזו לא שמענו.

ב. ויש שדנו לומר דשמא כהנים לא מתברכים כלל בברכת כהנים ומשום שרק ישראלים מתברכים בברכת כהנים ולא כהנים, מיהו בפשוטו אינו כן שהרי מבואר שער שכולה כהנים נוהג בה נשיאות כפים, ומבואר שאף כהנים השומעים ברכת כהנים מתברכים, ועיין.

ג.

אינהו מיכל אכלי ולדידן מיסתם נמי לא סתים.

א. עיין בחידושי הר"ן שכתב וז"ל פי' דודאי פשיטא לן דמדינא שרי דקי"ל כר"ע דאמר להוציא חלב שע"ג הקיבה אלא דבניי בבל נהגו בו איסור ומשום הכי קאמר כיון דאינהו מיכל אכלי ליה דמדינא שרי מסתייא דלא ליכליניה אנן משום מנהגא אבל ודאי לא מחמרינן ליה כולי האי במנהגא דלאו דינא דאפילו מסתם נמי לא סתים.

ויל"ע מאי טעמא לא קאמר הר"ן בפשיטות טפי דהך מחלוקת לא שייכת כלל לנושא האם סותם או לא, והנושא האם סותם או לא הוי מחלוקת מציאותית ולא שייך לנידון האם זהו החלב שאסרה תורה או לא, ושמא תליא בספק הש"ס לעיל מה הדין חלב חיה, ועיין.

ב. ועיין ברע"א (לעיל מט:): שתמה כן ותי' וז"ל י"ל דכך קבלו הלכה מסיני דחלב טהור סותם וכל מאי דקי"ל דהוא טהור נכלל באותו הלכה.

מיהו עיין בחת"ס כאן שהביא מהפלתי (סד. ו.) שכתב שודאי שאותו חלב סותם לכו"ע, ורק דמ"מ אם הוא חלב טמא לא פלוג חכמים ודינו כשאר חלב טמא, ודו"ק.

גן הדסים

חבורת הלכה
"עטרת שמואל ולאה"
 לע"נ רב שמואל ולאה ולייבו ר"ל
 והתורה שמואל לייבו ר"ל

חבורת דף היומי
"חבורת השותפים"

חבורת מסכתות ש"ס
"תורת מאיר"
 לע"נ הרב ר' מאיר שמואל זצ"ל

ברכפלד

חבורת דף היומי
"תורה שלימה"
 לע"נ הרב ר' שלמה זצ"ל
 ונחם מנחם זצ"ל

חבורת הלכה
"תורת שלמה זלמן"
 לע"נ הרב ר' שלמה זלמן זצ"ל

חבורת דף היומי
"חבורת השותפים"
 חבורת דף היומי בהלכה
"חזון יקותיאל"
 לע"נ הרב ר' יקותיאל זצ"ל

קרית ספר

חבורת מסכתות הש"ס
"עליית אליהו"
 לע"נ הרב ר' אליהו זצ"ל
 בן הרב ר' יצחק שמואל זצ"ל

חבורת
ליבו הפץ
 כבוד הרב
 קהילת קצות החושן